

PROLOOG

Tegen de tijd dat Sioan de top van de toren bereikte en van de laatste traptree de bijtende nachtelijke kou in stapte, brandde de lucht in haar longen net zo fel als het vuur dat raasde in de straten in de diepte. De klim had uren in beslag genomen, sterker nog, de halve nacht. De gardisten die haar vergezelden vertoonden geen teken van vermoeidheid, maar goed, de Aedoliaanse garde draafde dan ook eens per maan in volledige wapenrusting de trap van Intarra's Speer op. Een keizerin van middelbare leeftijd en haar drie kinderen bijhouden was dan geen grote opgave. Zij, daarentegen, had het gevoel dat ze elk moment tegen de vlakke kon gaan. Elk tussenbordes nodigde haar uit om halt te houden, te gaan zitten, tegen de houten stellage te leunen die de trap schraagde, haar ogen dicht te doen en zich over te geven aan de slaap.

Ik ben te slap geworden, hield ze zichzelf keer op keer voor. Haar zelfverwijt was het enige wat haar onvaste benen in beweging hield. Ik ben mijn hardheid kwijtgeraakt en leef nu te midden van zachtheid.

Maar eigenlijk maakte ze zich meer zorgen om de kinderen dan om zichzelf. Ze waren allemaal wel eens naar de top van de Speer geklommen, maar nooit zo gehaast. Normaal gesproken namen ze voor die klim een dag of twee de tijd, met pauzes onderweg voor rust en versnaperingen; een groep koks en slaven liep dan vooruit om dienbladen met eten en dikke matrassen klaar te leggen. Dat waren aangename, feestelijke uitstapjes; de kinderen waren nog te klein voor zo'n geforceerde mars. Sioans echtgenoot had er echter op gestaan, en je zei geen nee tegen de keizer van Annoer.

'Dit is hun stad,' had Sanlitoen tegen haar gezegd. 'Het hart van

hun keizerrijk. Dit is iets wat ze moeten zien. De klim zal nog de minste zijn van de moeilijkheden waarmee ze op een dag zullen worden geconfronteerd.’

Niet dat hij zelf die ’Kentkussende toren’ hoefde te beklimmen. Een vleugel van de Speerwers, bestaande uit vijf in het zwart geklede mannen en vrouwen met een harde blik in hun ogen, had de keizer onder hun gigantische, angstaanjagende roofvogel naar de top van de Speer gebracht. Sioan begreep zijn haast wel. De vlammen raasden door de straten en haar echtgenoot moest alles kunnen overzien om de respons te kunnen coördineren. Annoer kon niet wachten tot hij tienduizenden treden had beklommen.

De Speerwers hadden aangeboden Sioan en de kinderen ook te komen halen, maar dat aanbod had ze afgeslagen. Sanlitoen beweerde dat de vogels tam waren, maar tamme dieren waren nog geen ongevaarlijke huisdieren, en ze was niet van zins haar kinderen over te leveren aan de klauwen van een vogel die met één haal een os aan stukken kon rijten.

Dus was Sioan, terwijl de keizer vanaf het dak bevelen uitdeelde om te voorkomen dat de hele stad in vlammen zou opgaan, de trap op gezwoegd, in stilte haar man vervloekend omdat hij erop stond dat ze zich bij hem zouden voegen, en zichzelf omdat ze oud werd. De Aedolianen liepen zwijgend, maar de kinderen hadden het zwaar, hun aanvankelijke enthousiasme ten spijt. Adare was de oudste en de sterkste, maar zelfs zij was nog maar tien, en ze waren nog maar net boven de spits toelopende torens van de andere, veel oudere torens uit gestegen toen ze al begon te hijgen. Kaden en Valyn hadden het nog moeilijker. De treden van de trap – een door mensenhanden vervaardigd bouwwerk in het doorzichtige, gehard glazen omhulsel van de oeroude, onvoorstelbare constructie – waren te hoog voor hun korte beentjes, en de jongens struikelden om de haverklap en stootten hun schenen en ellebogen hard tegen het hout.

Haar echtgenoot had hun op het hart gedrukt zich te haasten, maar de stad zou toch wel afbranden, of zij vieren er nu getuige van zouden zijn of niet, en Sioan spoorde de kinderen bij elk tussenbord aan even uit te rusten. Maar Adare zou nog liever doodvallen dan haar vader teleur te stellen, en Valyn en Kaden mochten zich nog zo ellendig voelen, ze sjokten grimmig voort terwijl ze elkaar vluchtige blikken toewierpen. Allebei hoopten ze overduidelijk dat

de ander het voor gezien zou houden, maar geen van beiden waren ze bereid het hardop te zeggen.

Toen ze eindelijk door het luik naar buiten kwamen, zagen ze er alle drie uit alsof ze elk moment konden instorten, en hoewel er een laag muurtje om de top van Intarra's Speer stond, stak Sioan beschermend haar armen uit toen er een windvlaag kwam. Ze had zich geen zorgen hoeven maken. De Aedolianen – Fulton en Birch, Yian en Trell – vormden een kring om de kinderen heen om hen, zelfs hier, te beschermen tegen een constante, ongeziene dreiging. Ze draaide zich om naar haar echtgenoot, met scherpe woorden al op het puntje van haar tong, maar deed er het zwijgen toe en staarde met grote ogen naar het inferno dat zich verspreidde door de stad.

Vanuit de Speer hadden ze het natuurlijk wel gezien – het woeste rood dat door de glazen wanden werd gebroken – maar vanaf de top van de ontzagwekkend hoge toren leken de straten en kanalen van de stad wel lijnen die op een kaart waren ingetekend. Als Sioan haar hand voor zich uit hield, kon ze hele wijken aan het zicht onttrekken: de Graven of de Lage Markt, Westkotten of de Werf. Maar de brand kon ze niet aan het zicht onttrekken. Toen ze aan de klim was begonnen had het vuur zich volgens de meldingen nog beperkt tot de meest westelijke rand van de stad, een felle brand die zes blokken besloeg. Gedurende hun eindeloze klim had het zich echter verspreid, afgrijselijk ver; het had alles ten westen van de Geestenstraat verslonden en zich vervolgens, aangewakkerd door een snel aanzwellende westelijke zeewind, likkend een weg gebaad in oostelijke richting, naar het uiterste puntje van de Godenweg. Ze probeerde te berekenen hoeveel huizen er waren afgebrand, hoeveel levens er verloren waren gegaan. Dat lukte niet.

Toen Sanlitoen het luik hoorde dichtslaan, draaide hij zich om. Zelfs na al die jaren huwelijk schrok ze soms nog van zijn blik. Hoewel Adare en Kaden net zulke brandende irissen hadden als hun vader, was het vuur in hun ogen warm, bijna uitnodigend, als het licht van een open haard op een winterse dag of de gloed van de zon. In Sanlitoens ogen daarentegen brandde een kille, onwankelbare vlam, een licht zonder warmte of rook. Zijn gezicht verried geen enkele emotie. Het was alsof hij de halve nacht naar de sterren had gekeken om hun pad door het donker te documenteren, of naar het maan-

licht dat rimpelde op de golven in plaats van te strijden tegen een inferno dat zijn stad in de as dreigde te leggen.

Sanlitoen keek naar zijn kinderen, en Sioan voelde dat Adare, naast haar, haar rug rechtte. Later, in de afzondering van haar eigen vertrekken, zou het meisje instorten, maar nu, in de aanwezigheid van haar vader terwijl haar benen nog trilden van de inspannende klim, weigerde ze op haar moeder te leunen. Kadens ogen waren zo groot als schoteltjes toen hij naar de stad in de diepte staarde. Het was alsof hij in zijn eentje op het dak stond, een kind van zeven, en helemaal in zijn eentje getuige moest zijn van de brand. Alleen Valyn pakte haar hand vast. Hij liet zijn vingertjes in de hare glijden terwijl hij van de brand naar zijn vader keek en weer terug.

‘Jullie zijn op tijd,’ zei de keizer terwijl hij naar de donkere blokken van de stad gebaarde.

‘Op tijd waarvoor?’ vroeg Sioan verontwaardigd. Haar woede dreigde haar te verstikken. ‘Om tienduizend mensen te zien verbranden?’

Haar echtgenoot keek even naar haar voordat hij knikte. ‘Onder andere,’ antwoordde hij zachtjes, waarna hij zich omdraaide naar de klerk aan zijn zijde.

‘Zeg dat ze nog een brand moeten stichten,’ zei hij. ‘Langs de Anlatoenweg, helemaal van de zuidgrens van de stad tot aan de noordgrens.’

Met een geconcentreerde blik wijdde de klerk zich aan zijn taak. Hij kwastte de woorden op het perkament, hield het even in de lucht om te drogen, rolde het vlug op, stak het in een bamboe koker en stopte die in een buis die door het midden van de Speer naar beneden liep. Het had Sioan de halve nacht gekost om die ‘Sjaëlverdomde toren te beklimmen; de bevelen van de keizer zouden het paleis eronder binnen een paar tellen bereiken.

Nu het bevel onderweg was, draaide Sanlitoen zich weer om naar zijn kinderen. ‘Begrijpen jullie het?’ vroeg hij.

Adare beet op haar lip. Kaden zei niets. Alleen Valyn deed een pas naar voren, met zijn ogen toegeknepen tegen zowel de wind als het vuur. Hij draaide zich om naar de verrekijsers die in houders aan het lage muurtje hingen, pakte er een en zette die aan zijn oog. ‘De Anlatoenweg brandt helemaal niet,’ zei hij na een paar tellen

verontwaardigd. ‘Het vuur is nog een paar blokken ten westen ervan.’

Zijn vader knikte.

‘Maar waarom...’ Hij maakte zijn zin niet af. De blik in zijn donkere ogen zei dat hij het antwoord al wist.

‘U sticht een tweede brand,’ zei Adare. ‘Om de eerste tegen te houden.’

Sanlitoen knikte. ‘Het wapen is het schild. De vijand is een vriend. Wat al verbrand is, kan niet nog een keer verbranden.’

Een hele poos bleef het gezin zwiingend staan kijken naar de vlammen die zich een weg naar het oosten vraten. Alleen Sioan weigerde een verrekijker te gebruiken. Ze kon zo ook prima zien wat ze moest zien. Langzaam en onverstoorbaar rukte het vuur op, rood en goud en afgrijselijk, tot er in een rechte lijn aan de westkant van de stad een reeks nieuwe vuren oplaaide. Ze begonnen als kleine, losse puntjes, maar al snel vormden ze een ononderbroken lijn, een felle laan van vlammen aan de westelijke rand van de brede Anlatoenweg.

‘Het werkt,’ zei Adare. ‘De nieuwe brand verspreidt zich naar het westen.’

‘Goed,’ zei Sioan abrupt, nu tot haar doordrong wat haar echtgenoot hun wilde laten zien, wat hij hun wilde leren. Opeens wilde ze niets liever dan haar kinderen de aanblik en de wetenschap besparen. ‘Ze hebben genoeg gezien.’

Ze wilde de verrekijker van Adare afpakken, maar het meisje ontweek haar met een ruk en richtte het ding vervolgens weer op de twee branden.

Sanlitoen keek zijn boze vrouw recht in de ogen en pakte haar hand vast. ‘Nee,’ zei hij zachtjes. ‘Nog niet.’

Kaden was degene die het uiteindelijk beseftte.

‘De mensen,’ zei hij met een gebaar. ‘Die waren op de vlucht, in oostelijke richting, maar nu blijven ze staan.’

‘Ze kunnen geen kant op,’ zei Adare. Ze liet haar verrekijker zakken en draaide zich met een ruk om naar haar vader. ‘Ze kunnen geen kant op. U moet iets doen!’

‘Dat heeft hij al gedaan,’ zei Valyn. Hij keek op naar de keizer. De hoop in de blik van het kind vulde Sioan met afgrijzen. ‘Dat hebt u toch al gedaan? Een bevel. Voor wij hier aankwamen. U hebt

hen op de een of andere manier gewaarschuwd...’

De jongen maakte zijn zin niet af toen hij het antwoord zag in die kille, fel brandende ogen.

‘Welk bevel had ik dan moeten geven?’ vroeg Sanlitoen met een stem zo zacht en onstuitbaar als de wind. ‘Er wonen duizenden mensen tussen die twee vuren, Valyn. Tienduizenden. Velen zullen zijn gevluht, maar hoe kan ik degenen bereiken die dat nog niet hebben gedaan?’

‘Maar dan branden ze dood,’ fluisterde Kaden.

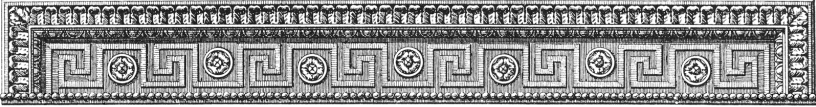
Hij knikte langzaam. ‘Dat gebeurt nu al.’

‘Waarom?’ vroeg Sioan op hoge toon. Ze wist niet goed of ze tranen in haar ogen had vanwege de burgers die onhoorbaar krijsten in hun huizen in de diepte of vanwege haar kinderen, die ontzet naar de verre vlammen starden. ‘Waarom moeten ze dit zien?’

‘Op een dag zal het keizerrijk aan hen toebehoren.’

‘Zodat ze het kunnen besturen en beschermen, niet zodat ze het kunnen vernietigen!’

Hij hield nog steeds haar hand vast, maar hield zijn blik gericht op de kinderen. ‘Ze zullen pas klaar zijn om het te besturen,’ zei hij met ogen zo onaangedaan als de sterren, ‘als ze bereid zijn het in vlammen te zien opgaan.’

I

Kaden hui' Malkeenian deed zijn best om zowel het koude graniet onder zich als de hete zon die op zijn rug brandde te negeren toen hij naar voren schoof in een poging beter zicht te krijgen op de stenen gebouwen die in de diepte verspreid stonden. Een stevige bries, doortrokken van de kou van de laatste sneeuw, kraste over zijn huid. Hij ademde diep in en dreef de warmte uit zijn romp naar zijn ledematen om het rillen de pas af te snijden. Zoveel nuttigs had hij nog wel geleerd tijdens zijn jarenlange opleiding bij de monniken. Zoveel, maar niet veel meer.

Valyn, naast hem, wierp een blik over zijn schouder in de richting waar ze vandaan waren gekomen en keek toen weer naar voren.

'Heb je dit pad ook genomen toen je wegluchtte?' vroeg hij.

Kaden schudde zijn hoofd. 'Toen zijn we die kant op gegaan,' antwoordde hij, wijzend naar een hoge stenen spits in het noorden waarvan het silhouet afstak tegen de hemel, 'onder de Klauw door, en van daaruit in oostelijke richting langs Buri's Sprong, het Zwarte Mes en het Gouden Mes. Het was nacht en die paden zijn verschrikkelijk steil. We hoopten dat soldaten in volledige wapenrusting ons niet zouden kunnen bijhouden.'

'Het verbaast me dat ze dat wel konden.'

'Mij verbaasde het ook,' zei Kaden.

Hij duwde zich op zijn ellebogen omhoog om over de rotsrichel te kunnen gluren, maar Valyn trok hem weer naar beneden.

'Laag blijven, Stralende Hoogheid,' grauwde hij.

Stralende Hoogheid. Die titel klonk nog steeds verkeerd, onstabiel en verraderlijk als lente-ijs op een bergmeertje, dat kraakte en

glinsterde en onder het gewicht van de eerste de beste onvoorzichtige voet zou breken. Het was al moeilijk genoeg wanneer anderen die titel gebruikten, maar uit Valyns mond waren de woorden bijna onverdraaglijk. Hoewel ze de helft van hun leven van elkaar gescheiden waren geweest en ze afzonderlijk van elkaar waren opgegroeid tot mannen, vreemden met hun eigen geheimen en littekens, was Valyn nog steeds zijn broer, nog steeds bloed van zijn bloed, en zelfs al die training, al die jaren konden het roekeloze jochie dat Kaden zich uit zijn jeugd herinnerde, degene met wie hij zwaarden en bandieten had gespeeld en door de gangen en paviljoens van het Dageraadpaleis had gerend, niet helemaal uitwissen. Als Valyn zijn officiële titel gebruikte was het alsof zijn verleden werd uitgewist, zijn jeugd werd verwoest, om volledig plaats te maken voor de brute werkelijkheid van het heden.

De monniken zouden dat natuurlijk hebben goedgekeurd. Het verleden is een droom, zeiden ze altijd. De toekomst is een droom. Er is alleen het nu. Wat betekende dat diezelfde monniken, de mannen die hem hadden opgevoed en opgeleid, helemaal geen mannen waren, niet meer tenminste. Ze waren rottend vlees, lijken die verspreid lagen over de richels in de diepte.

Valyn wees met zijn duim naar de rotsen die hen afschermden, waardoor Kaden opschrok uit zijn gedachten. ‘We zijn nog op een flinke afstand, maar misschien hebben de klootzakken die je vrienden hebben vermoord verrekijkers bij zich.’

Kaden fronste zijn voorhoofd en richtte zijn aandacht weer op het heden. Hij had niet eens bij de mogelijkheid van verrekijkers stilgestaan; wederom werd hij eraan herinnerd – alsof dat nodig was – hoe slecht zijn beschutte leventje in Asjk’lan hem had voorbereid op deze plotselinge onderdompeling in de verraderlijke stromingen van de wereld. Hij kon schilderen, zittend mediteren en dagenlang rennen over ruw terrein, maar schilderen, mediteren en rennen waren schamele vaardigheden wanneer je ze afzette tegen de intriges van de mannen die zijn vader hadden vermoord, de Sjinmonniken hadden afgeslacht en er bijna in waren geslaagd ook hem te doden. Niet voor het eerst betrapte hij zichzelf erop dat hij Valyn benijdde om diens training.

Acht jaar lang had hij moeizaam geprobeerd zijn eigen verlangens en hoop, zijn eigen angsten en verdriet te onderdrukken, had hij voor

zijn gevoel een eindeloze strijd geleverd tegen zichzelf. Keer op keer hadden de Sjins hun mantra's herhaald: hoop heeft een scherpere rand dan staal. Verlangen is een tekortkoming. Bekommering leidt tot de dood. Er school waarheid in die woorden, veel meer dan Kaden had kunnen denken toen hij als kind in de bergen was aangekomen, maar als hij de afgelopen dagen, die waren gevuld met bloed, dood en verwarring, iets had geleerd, dan was het wel dat die waarheid ook grenzen kende. Een stalen rand bleek ruimschoots scherp genoeg te zijn. Je vastklampen aan je wezen zou ongetwijfeld tot de dood leiden, maar alleen als niemand voor die tijd een mes door je hart stak.

Binnen een paar dagen had Kaden er naast zijn eigen hardnekkige tekortkomingen nog veel meer vijanden bij gekregen, en die nieuwe vijanden droegen blinkend gepoetste wapenrustingen, hadden een zwaard in hun vuist en zwaaiden met duizenden leugens. Als hij in leven wilde blijven, als hij zijn vaders plaats op de Ongehouden Troon wilde innemen, moest hij alles weten over verrekijkers en zwaarden, politiek en mensen, alle dingen die de Sjins hadden verwaarloosd in hun vastberaden pogingen hem de lege trance bij te brengen die de *vaniaté* werd genoemd. Het zou jaren kosten om de hiaten op te vullen, en hij had geen jaren de tijd. Zijn vader was dood, al maanden, en dat betekende dat Kaden hui'Malkeenian nu keizer van Annoer was, of hij er nu klaar voor was of niet.

Tot iemand me vermoordt, voegde hij er stilzwijgend aan toe.

Gezien de gebeurtenissen van de afgelopen dagen was dat opeens een opvallend voor de hand liggende mogelijkheid. Dat er gewapende mannen waren gekomen met het bevel hem te vermoorden en de abdij te verwoesten was al angstaanjagend genoeg, maar dat die mannen afkomstig waren uit zijn eigen Aedoliaanse Garde – een orde die had gezworen hem te beschermen en te verdedigen – en dat zij onder het bevel stonden van hooggeplaatste Annoeriërs, mannen die zich helemaal boven in de piramide van de keizerlijke politiek bevonden, was bijna niet te geloven. In sommige opzichten leek terugkeren naar de hoofdstad en plaatsnemen op de Ongehouden Troon de beste manier om zijn vijanden te helpen af te maken waaraan ze waren begonnen.

Maar goed, dacht hij grimmig, als ik in Annoer word vermoord, betekent dat dat ik in elk geval levend in Annoer ben teruggekeerd,

en dat zou op zich al een succesje betekenen.

Valyn gebaarde naar de rand van het rotsachtige uitsteeksel dat hen aan het zicht onttrok. ‘Als u wilt kijken, doe het dan langzaam, Stralende Hoogheid,’ zei hij. ‘Beweging trekt de aandacht.’

Dat was Kaden in elk geval bekend. Hij had genoeg tijd doorgebracht met het opsporen van rotspoema’s en verdwaalde geiten om te weten hoe hij verborgen moest blijven. Hij verplaatste zijn gewicht naar zijn ellebogen en richtte zich langzaam op, tot zijn ogen boven de lage richel uit kwamen die hem aan het zicht onttrok. In de diepte, ten westen van hem, misschien een kwart mijl verderop, angstvallig weggestopt op een smalle richel tussen de kliffen in de diepte en de reusachtige, gebeeldhouwde pieken in de hoogte, stond Asjk’lan, de enige abdij van de Sjinmonniken, Kadens thuis.

Of wat ervan over was.

Het Asjk’lan uit Kadens herinnering was een kille, maar lichte plek, grondig schoongeboend, een streng palet van verbleekt steen, brede sneeuwstroken, veranderlijke rivieren als glinsterende linten, kliffen waarvan de noordelijke wanden glad waren van het ijs, en dat alles onder een hemel als een harde, blauwe plaat. De Aedolianen hadden het vernietigd. De richels en rotsblokken waren bevekt met grote roetvegen en het vuur had van de jeneverbesbomen niets dan zwartgeblakerde stompjes overgelaten. De refter, de meditatiezaal en het slaapgebouw waren verwoest. Het koude steen van de muren wilde niet branden, maar de houten spanten, de dakpannen, de raamkozijnen en de brede vurenhouten deuren waren allemaal aan de vlammen ten prooi gevallen en hadden delen van het metselwerk in hun val meegesleurd. Zelfs de hemel was duister, bevuild door de dikke, vette rook die nog steeds uit de smeulende resten opsteeg.

‘Daar,’ zei Valyn, terwijl hij wees naar een beweging aan de noordkant van de abdij. ‘De Aedolianen. Ze hebben hun kamp opgeslagen. Waarschijnlijk wachten ze op Mikizja Ut.’

‘Dan kunnen ze nog lang wachten,’ zei Laith, die zich kruipend bij hen voegde. De vliegenier grijnsde.

Voordat Valyns vleugel was gearriveerd, was al Kadens kennis van de Speerwers, van Annoers heimelijkste en dodelijkste soldaten, gebaseerd op de verhalen die hij als kind ademloos had aangehoord, verhalen die bij hem een voorstelling hadden opgeroepen van grim-

mige moordenaars met kille ogen, mannen en vrouwen die een spoor van bloed en verwoesting achterlieten. De verhalen waren deels waar gebleken: Valyns zwarte ogen waren zo kil als de kolen van vorig jaar, en Laith – de vliegenier van de vleugel – leek zich totaal niet te bekommeren over de verwoestingen in de diepte of het bloedbad dat ze achter zich hadden gelaten. Het waren duidelijk soldaten, gedisciplineerd en goedgetraind, maar toch kwamen ze op Kaden ontzettend jong over. Laiths nonchalante glimlach, het overduidelijke plezier dat hij erin schepte om Gwenna te ergeren en Annick te provoceren, de manier waarop hij met zijn vingers op zijn knie roffelde wanneer hij zich verveelde, wat vaak voorkwam: dat was allemaal gedrag dat de Sjins er nog voor zijn tweede jaar uit zouden hebben geslagen. Dat Valyns vleugel kon vliegen en doden was overduidelijk, maar Kaden betrapte zichzelf erop dat hij zich zorgen maakte en zich afvroeg of ze echt klaar waren voor de moeilijke weg die voor hen lag. Niet dat hij er zelf klaar voor was, maar het zou fijn zijn geweest te weten dat in elk geval iemand de situatie in de hand had.

Mikizja Ut was er in elk geval één die Kaden niet langer als vijand hoefde te vrezen. Dat de potige Aedoliaan in zijn volledige wapenrusting was gedood door een vrouw van middelbare leeftijd met een paar messen zou hij nooit hebben geloofd als hij het lichaam niet met eigen ogen had gezien. De aanblik had hem een gedempt gevoel van bevrediging geschonken, alsof die massa staal en dood vlees een heel klein beetje tegenwicht kon bieden aan de rest van de slachting.

‘Heeft iemand zin om met Uts lichaam hun kamp binnen te sluipen?’ vroeg Laith. ‘We zouden hem ergens kunnen neerzetten zodat het lijkt alsof hij bier zit te drinken of staat te pissen. Kijken hoe lang het duurt voor ze beseffen dat die klootzak niet meer ademt.’ Met opgetrokken wenkbrauwen keek hij van Valyn naar Kaden. ‘Nee? Zijn we daarvoor dan niet gekomen?’

Ze waren die ochtend met een groepje teruggekeerd naar Asjk’lan. Vanuit hun schamele kamp in het hart van de Beenbergen, het kamp waarin ze de mannen hadden bestreden en gedood die het op hen hadden gemunt, zowel Aedolianen als afvallige Speerwers, waren ze in westelijke richting gevlogen. De reis was aanleiding geweest voor een verhitte discussie: de meesten waren het erover eens dat ie-

mand ernaartoe moest, zowel om te kijken of er overlevenden waren als om te zien of ze meer te weten konden komen van de Annoerische soldaten die waren achtergebleven toen Ut en Tarik Adiv dwars door de bergen de achtervolging op Kaden hadden ingezet. De onenigheid draaide om de vraag wie er moest gaan.

Valyn wilde liever niemand meenemen die niet tot zijn eigen vleugel behoorde, maar Kaden had hem erop gewezen dat de Speerwers, als ze gebruik wilden maken van het kronkelende netwerk van geitenpaadjes rondom de abdij, een monnik bij zich moesten hebben die vertrouwd was met het gebied. Natuurlijk was Rampoeri Tan de voor de hand liggende keuze – hij kende Asjk’lan het beste, om nog maar te zwijgen over het feit dat hij, in tegenstelling tot Kaden, nog kon vechten ook – en de oudere monnik leek er, in weerwil van Valyns twijfels, vanuit te gaan dat hij hoe dan ook zou meegaan. Pyrré vond het echter een stom idee om überhaupt terug te gaan.

‘De monniken zijn dood,’ merkte ze op, ‘moge Anansaël hun celibataire ziel tot zich nemen. Je maakt het er echt niet beter op als je in hun lijken gaat staan porren.’

Kaden vroeg zich af hoe het moest zijn om in de schoenen van de huurmoordenaress te staan, de Heer van het Graf te aanbidden, al zo lang zo dicht bij de dood te leven dat daar geen enkele dreiging of mysterie meer van uitging. Maar goed, hij wilde helemaal niet terug voor de lichamen. Er bestond een kans, hoe klein ook, dat de soldaten enkele monniken hadden gevangengenomen in plaats van hen te doden. Het was niet helemaal duidelijk wat Kaden zou kunnen ondernemen, zelfs als dat het geval was, maar met de hulp van de Speerwers zou het misschien mogelijk zijn er een of twee te redden. Hij kon op z’n minst even gaan kijken.

Tan had die gedachte afgedaan als sentimentele dwaasheid. Voor hem was er maar één reden om terug te gaan, namelijk de overgebleven Aedolianen observeren en hun bedoelingen achterhalen; Kadens schuldgevoel bewees alleen maar dat hij er nog steeds niet in was geslaagd de ware afstandelijkheid te bereiken. Misschien had de oudere monnik gelijk. Een ware Sjin zou het beklemmende gevoel om zijn hart hebben losgewurmd en het prikkeldraad van emoties stukje bij beetje hebben weggesneden. Aan de andere kant: afgezien van Tan en Kaden zelf waren de Sjins dood: tweehonderd monniken waren vanwege hem in het holst van de nacht vermoord, man-

nen en jongens met als enige doel in het leven het bereiken van de lege kalmte van de vaniaté waren in hun slaap verbrand en afgeslacht om een Annoerische staatsgreep te verdoezelen. Wat Kaden in Asjk'lan ook wachtte, het was vanwege hém gebeurd. Hij moest wel terug.

Verder was het simpel. Valyn voerde het bevel over de vleugel, Valyn gehoorzaamde de keizer, en dus had Valyn ondanks Tans en Pyrres tegenwerpingen en zijn eigen zorgen het hoofd gebogen en gehoorzaamd. Hij had Kaden samen met de rest van zijn vleugel meegenomen om te zien wat er van diens thuis in de bergen over was. Ze hadden de vogel een eindje ten oosten van het klooster uit het zicht laten landen en de laatste paar mijl te voet afgelegd. Het was een makkelijk pad dat grotendeels bergaf liep, maar de spanning bouwde zich op in Kadens borst naarmate ze dichterbij kwamen.

De Aedolianen hadden niet de moeite genomen de slachting die ze hadden aangericht te verdoezelen. Dat was ook niet nodig. Asjk'lan lag ver voorbij de grens van het keizerrijk, te hoog in de bergen voor de Oerghoelen, te ver naar het zuiden voor de Edisjmannen, te ver overal vandaan voor kooplieden en handelaren, en dus waren de in bruine pijpen gehulde lichamen verspreid over de binnenplaats blijven liggen. Sommige waren verbrand, andere waren neergesabeld toen ze op de vlucht waren, opgedroogd bloed bevlekte de stenen.

‘Veel monniken,’ merkte Laith met een knikje naar de abdij op. ‘Allemaal behoorlijk dood.’

‘En zij daar?’ vroeg Valyn, wijzend naar een rij gestalten die in kleermakerszit op de rand van de richel leken uit te kijken over de steppe. ‘Leven zij nog?’

Laith hief de verrekijker. ‘Nee. Doodgestoken. In de rug.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik snap eigenlijk niet waarom ze daar zo zitten. Ze zijn niet vastgebonden.’

Kaden keek even naar de voorover gezakte mannen en sloot zijn ogen terwijl hij zich het tafereel probeerde voor te stellen.

‘Ze zijn niet gevluht,’ zei hij. ‘Ze hebben hun toevlucht gezocht tot de vaniaté.’

‘Mja...’ zei de vliegenier. Hij rekte die ene lettergreep sceptisch uit. ‘Ik heb nou niet de indruk dat ze die hebben gevonden.’

Kaden staarde naar de lijken terwijl hij terugdacht aan de ont-

zagwekkende emotionele leegte van de trance, de afwezigheid van angst, woede en bezorgdheid. Hij probeerde zich voor te stellen wat ze hadden ervaren terwijl ze daar over de brede, groene steppe zaten uit te kijken en een paar passen achter hen hun thuis afbrandde, terwijl ze naar de kille sterren keken en wachtten op het mes. ‘De variat e kon je nog wel eens verrassen,’ zei hij zachtjes.

‘Nou, ik heb schoon genoeg van verrassingen,’ grauwde Valyn. Hij draaide zich op zijn zij zodat hij Kaden kon aankijken, en opnieuw betrapte die zichzelf erop dat hij zijn broer – de broer die hij van vroeger kende – probeerde te ontdekken onder de littekens en snijwonden, achter die onnatuurlijk zwarte ogen. Als kind had Valyn snel en veel gelachen, maar nu hij soldaat was keek hij geplaagd, gekweld, gejaagd, alsof hij zelfs de hemel boven zijn hoofd wantrouwde, alsof hij twijfelde aan zijn eigen gehavende hand en het ontblote zwaard dat hij ermee omklemde.

Kaden kende de hoofdlijnen van het verhaal: dat ook Valyn was belaagd door mensen die de Malkeeniaanse bloedlijn wilden uitroeien. In sommige opzichten had Valyn het zwaarder gehad dan Kaden zelf. De Aedolianen hadden weliswaar plotseling en wreed toegeslagen in het hart van Asjk’lan, maar de soldaten waren vreemden voor Kaden geweest en het gevoel van onrechtvaardigheid, van verraad, bleef daardoor tamelijk abstract. Valyn daarentegen had meegemaakt dat zijn beste vriendin door zijn collega-soldaten was vermoord. Voor zijn ogen had de militaire orde waaraan hij zijn leven had gewijd hem in de steek gelaten – in de steek gelaten, of zelfs verraden. Kaden maakte zich nog steeds zorgen over de mogelijkheid dat de leiding van de Speerwers, de Horst zelf, op de een of andere manier bij de samenzwering betrokken was. Valyn had reden genoeg om moe en op zijn hoede te zijn, maar er lag nog iets in die blik, iets wat Kaden zorgen baarde, een duisternis die dieper ging dan leed en verdriet.

‘We wachten hier,’ ging Valyn verder, ‘uit het zicht, tot Annick, Talal en Gwenna terugkomen. Als zij geen monniken tegenkomen – geen levende, tenminste – dan gaan we via dezelfde weg terug en springen we weer op de ’Kentkussende vogel.’

Kaden knikte. De spanning van de wandeling hiernaartoe had zich diep in zijn buik vastgezet als een strakke knoop van rouw, verdriet en woede. Hij ondernam stappen om die los te peuteren. Hij had er-

op gestaan terug te gaan voor eventuele overlevenden, maar het leek erop dat die er niet waren. De achtergebleven emoties deden hem geen goed. Sterker nog, die vertroebelden zijn beoordelingsvermogen. Toen hij zich echter probeerde te concentreren op zijn ademhaling, verschenen telkens de gezichten van Akiil, van Pater, van Scial Nin schrikbarend levensecht en tot in het kleinste detail voor zijn geestes oog. Ergens in de diepte, languit tussen die verwoeste gebouwen, lag iedereen die hij kende, en iedereen, op Rampoeri Tan na, die hem kende.

Iemand anders, iemand die geen Sjintraining had ondergaan, zou misschien troost putten uit de wetenschap dat die gezichten mettertijd zouden vervagen, net als de herinneringen, en dat de scherpe kantjes eraf zouden gaan, maar de monniken hadden hem juist geleerd om niet te vergeten. De herinnering aan zijn afgeslachte vrienden zou voor altijd levendig en onuitwisbaar blijven; de beelden van hun lichamen op de grond zouden beklijven, tot in het kleinste detail in zijn geheugen geëtt. En daarom, dacht hij grimmig, moet je je gevoelens loskoppelen van de feiten. Ook die vaardigheid hadden de Sjins hem bijgebracht, misschien om tegenwicht te bieden aan de andere.

Achter zich hoorde hij het zachte geluid van stof die over steen streek. Hij draaide zich om en zag dat Annick en Talal, respectievelijk de scherpschutter en de zuyger van de vleugel, op hun buik over de brede rotsplaten op hen af schoven, alsof ze nooit anders hadden gedaan. Vlak achter Valyn stopten ze, en onmiddellijk zette de scherpschutter een pijl op haar boogpees. Talal schudde alleen maar zijn hoofd.

‘Het valt niet mee,’ zei hij zachtjes. ‘Geen gevangenen.’

Kaden bestudeerde de zuyger zwijgend. Het was voor hem een verrassing geweest te ontdekken dat mannen en vrouwen die in de rest van Annoer levend zouden zijn verbrand of zouden zijn gestenigd vanwege hun onnatuurlijke gaven, openlijk dienden bij de Speerwers. Kaden had zijn hele leven lang te horen gekregen dat zuygers gevaarlijk en labiel waren omdat hun geest werd verwrongen door hun vreemde vermogens. Zoals iedereen was hij opgegroeid met verhalen over zuygers die bloed dronken, die logen en stalen, over de afschuwwekkende zuygerheren, de Atmani's, die in hun hoogmoed het keizerrijk hadden verwoest waarvan ze de heer-

schappij naar zich toe hadden getrokken.

Alweer iets waarover ik te weinig weet, hielp Kaden zichzelf herinneren.

In de paar gespannen dagen die sinds de slachtpartij en de redding waren verstreken, had hij geprobeerd met Talal te praten, iets over de man te weten te komen, maar de Speerwerzuyger was stiller en gereserveerder dan de rest van Valyns vleugel. Hij was altijd even beleefd, maar Kadens vragen leverden weinig op en na het tiende of twaalfde ontwijkende antwoord gaf Kaden het praten op en stapte hij over op observatie. Voordat ze wegvlogen had hij zitten kijken hoe Talal de blinkende ringen in zijn oren, en daarna ook zijn armbanden en ringen, met een kooltje uit het vuur dof maakte. Hij wreef er net zo lang mee over het metaal tot dat bijna net zo donker was als zijn huid.

‘Waarom doe je ze niet gewoon af?’ had Kaden gevraagd.

‘Je weet maar nooit,’ antwoordde Talal met een traag hoofdschudden, ‘waar ze straks nog goed voor zijn.’

Zijn bron, besefte Kaden. Elke zuyger had er een, een bron waaraan hij zijn kracht ontleende. Er werd verhaald over mannen die kracht konden putten uit steen, vrouwen die de scherpe greep van doodsangst voor hun eigen doeleinden konden gebruiken. De metalen ringen zagen er redelijk onschuldig uit, maar Kaden betrapte zichzelf erop dat hij ernaar staarde alsof het giftige steenspinners waren. Het kostte hem moeite de emotie te onderdrukken en de man te zien zoals hij was, niet zoals hij in verhalen zou worden afgeschilderd. In feite leek Talal van alle leden van Valyns vleugel de stabielste, de bedachtzaamste. Zijn vermogens waren verontrustend, maar Valyn leek hem te vertrouwen, en Kaden had niet zoveel bondgenoten dat hij zich vooroordelen kon veroorloven.

‘We zouden wel een hele week tussen de rotsen kunnen speuren,’ ging Talal verder met een gebaar naar de kartelige kliffen. ‘Misschien zijn er een paar monniken door het cordon heen geglipt. Ze kennen het terrein immers en het was nacht...’ Hij wierp een vluchtige blik op Kaden en maakte zijn zin niet af. In zijn ogen lag iets wat medeleven zou kunnen zijn.

‘Het hele zuidoostelijke kwadrant is vrij,’ zei Annick. Talal leek zich nog wel een beetje zorgen te maken om Kadens gevoelens, maar Annick leek er niets om te geven. Ze sprak in afgemeten zinnen, bij-

na verveeld, terwijl ze met haar ijzig blauwe ogen onophoudelijk de rotsen om hen heen afspeurde. ‘Geen sporen. Geen bloed. De aanvallers waren goed. Voor Aedolianen.’

Dat was een veelzeggend grapje. De Aedolianen hoorden tot de beste soldaten van Annoer. Ze werden speciaal geselecteerd en uitputtend opgeleid om de keizerlijke familie en belangrijke bezoekers te bewaken. Hoe juist die groep zich tot verraad had laten verleiden wist Kaden niet, maar Annicks overduidelijke minachting sprak boekdelen over haar eigen vaardigheden.

‘Wat voeren ze daar allemaal uit?’ vroeg Valyn.

Talal haalde zijn schouders op. ‘Eten. Slapen. Wapens schoonmaken. Ze weten het nog niet van Ut en Adiv. Of dat wij zijn gekomen en de soldaten hebben gedood die achter jou aanzaten.’

‘Hoelang zullen ze nog blijven?’ vroeg Kaden. Het bloedbad leek compleet, maar toch wilde hij het liefst naar de abdij toe om te midden van het puin rond te lopen en de gezichten van de doden te bekijken.

‘Onmogelijk te zeggen,’ antwoordde Talal. ‘Ze kunnen onmogelijk weten dat de kleinere groep die achter jou aan is gegaan, dood is.’

‘Ze moeten toch een protocol hebben,’ zei Annick. ‘Twee dagen, drie misschien, voordat ze gaan zoeken of zich terugtrekken.’

Laith rolde met zijn ogen. ‘Het zal misschien een schok voor je zijn, Annick, maar sommige mensen zijn geen slaven van het protocol. Misschien hebben ze helemaal geen plan.’

‘En daarom zouden we hen ook doden,’ antwoordde de scherpschutter met ijzige stem, ‘als het op een gevecht aankwam.’

Valyn schudde zijn hoofd. ‘Het komt niet op een gevecht aan. Er zijn daar zeker zeventig, tachtig mannen...’

Een zacht maar doordringend gevloek achter hem onderbrak Valyn.

‘Kentkussende, Hulservvloekte klootzak,’ snauwde Gwenna, terwijl ze soepel over een rotsrichel rolde en in een parate houding op haar hurken neerkwam. ‘Spleetlikkende, achterlijke hoerenzoon.’

Valyn draaide zich boos naar haar om. ‘Doe eens een beetje zachtjes.’

De roodharige vrouw wuifde zijn bezwaren weg. ‘Ze zijn hier een kwart mijl vandaan, Valyn, en de wind staat de verkeerde kant op.’

Al zou ik hier zo hard als ik kon het 'Sjaëlverdomde Speerwerstrijdlied aanheffen, dan nog zouden ze het niet merken.'

Ook die opstandigheid verraste Kaden. De soldaten die hij zich herinnerde uit het Dageraadpaleis waren een en al stijve saluten en blinde gehoorzaamheid. Het leek erop dat Valyn het laatste woord had in beslissingen met betrekking tot de vleugel, maar dat de anderen zich geen van allen erg meegaand opstelden. Met name Gwenna leek vastbesloten de grens met insubordinatie zo dicht mogelijk te naderen. Kaden zag de irritatie op het gezicht van zijn broer, de spanning rondom zijn ogen en in zijn kaak.

'Over welke klootzak hebben we het precies?' vroeg Laith. 'We hebben ruim de keuze de laatste tijd.'

'Die opgedirkte lul van een Adiv,' zei Gwenna met een rukje van haar hoofd in noordwestelijke richting. 'Die met de blinddoek die zo hoog van de toren blaast.'

'De Mizraanse raadsman,' voegde Kaden er zachtjes aan toe. Dat was een van de hoogste posities in het keizerrijk, en het was geen militaire post. Zelfs vóór het verraad was Kaden al verbaasd geweest toen de man samen met het contingent Aedolianen was aangekomen. Nu vormde het alleen maar extra bewijs, alsof hij dat nog nodig had, dat de samenzwering zich uitstreckte tot zelfs de vertrouwensposities binnen het Dageraadpaleis.

'Wat hij ook voor werk doet,' antwoordde Gwenna, 'die ellendeling komt daarginds, te voet, de bergen uit. Hij moet onze vogel op minder dan een paar honderd paslengten zijn gepasseerd.'

Valyn zoog lucht tussen zijn tanden door naar binnen. 'Nou, we wisten al dat Tarik Adiv nog leefde toen we zijn lichaam niet konden vinden. Nu weten we waar hij is. Nog iets gezien van Balendin?'

Gwenna schudde haar hoofd.

'Dat is tenminste iets,' antwoordde Valyn.

'O ja?' vroeg Laith. 'Balendin is ongetwijfeld de gevaarlijkste van de twee.'

'Waarom zeg je dat?' vroeg Kaden.

Laith staaarde hem aan. 'Hij is een Speerwer,' antwoordde hij uiteindelijk, alsof dat alles verklaarde. 'Hij heeft samen met ons de opleiding gedaan. En hij is een zuiger.'

'Adiv is zelf ook een zuiger,' zei Talal. 'Zo wisten ze Kaden in de

bergen bij te houden, bleven ze hem op het spoor.’

‘Ik dacht dat ze voor het spoorzoeken die ’Sjaëlverdomde spin-
nenwezens gebruikten,’ zei Laith.

Talal knikte. ‘Maar iemand moest ze aansturen.’

‘Het doet er nu niet toe,’ zei Valyn. ‘Op dit moment is Balendin
vermist en is Adiv hier. Laten we uitgaan van wat we hebben.’

‘Ik heb hem op de korrel,’ zei Annick.

Terwijl ze praatten, was de scherpschutter stilletjes naar een ver-
borggen plekje tussen twee rotsblokken gekropen en had ze haar
boogpees half aangespannen.

Kaden riskeerde een blik over de richel. Eerst zag hij niets, maar
toen kreeg hij een gestalte in het oog die driehonderd paslengten ver-
derop door een beekbedding hinkte. Van die afstand kon hij het ge-
zicht van de raadsman niet onderscheiden, maar de rode jas was
onmiskienbaar. Het goud aan de manchetten en kraag was dof uit-
geslagen, maar blonk desondanks in het middaglicht.

‘Dat heeft hij snel gedaan,’ merkte Talal op.

‘Hij heeft een nacht, een dag, nog een nacht en een ochtend de
tijd gehad,’ zei Gwenna minachtend. ‘Het is hooguit zeventig mijl
vanaf de plek waar we hem zijn kwijtgeraakt.’

‘Zoals ik al zei,’ antwoordde Talal, ‘dat heeft hij snel gedaan.’

‘Denk je dat hij vals heeft gespeeld?’ vroeg Laith.

‘Ik denk dat hij een zuyger is,’ zei Talal.

‘Ja dus,’ concludeerde de vliegenier grijnzend.

‘Help me herinneren dat ik niet “valsspeel”,’ antwoordde Talal
met een strakke blik op de vliegenier, ‘als jij weer eens in de pena-
rie zit.’

‘Uitschakelen?’ vroeg Annick. Ze had de boogpees nu tot aan haar
oor naar achteren getrokken, en hoewel dat enorm veel kracht moest
kosten, zat ze zo stil als een standbeeld.

Kaden wierp nog een blik over de richel. Van deze afstand kon
hij nauwelijks de blinddoek onderscheiden die Adiv droeg.

‘Is hij niet te ver weg?’

‘Nee.’

‘Schieten, Annick,’ zei Valyn, waarna hij zich omdraaide naar Ka-
den. ‘Ze schiet raak. Vraag me niet hoe.’

‘Even wachten,’ antwoordde de scherpschutter na een korte stil-
te. ‘Hij loopt achter een rotsblok langs.’